

Βόλος 11 Ιουνίου 2020
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«Έφυγε και ο Χρήστος Ζαβοριανός»

Από την ηλεκτρονική ΡΟΔΙΑΚΗ πληροφόρηθα την θλίψη που προκάλεσε σε όλους τους κατοίκους της

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

νήσου Ρόδου, και όχι μόνο, ο θάνατος ενός νέου ανθρώπου και αναφέρομαι στον Χρήστο Ζαβοριανό ο οποίος ήταν ένας χαρισματικός άνθρωπος και πολύ χρήσιμος για τον τόπο του.

Διαβάζοντας στη Ροδιακή τον επικήδειο που εκφώνησε, στην κηδεία του Ζαβοριανού, ο Δήμαρχος της Ρόδου κ. Αντώνης Καμπουράκης ειλικρινά φορτίστηκα συναισθηματικά και, μπορώ να πω, δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά μου για τον χαμό ενός νέου αλλά και για την άδολη φιλία που «έδενε» αυτούς τους δυο (Ζαβοριανό και Δήμαρχο) πέρα από την έντιμη επαγγελματική τους συνεργασία την οποία για χρόνια είχαν και που τώρα δυστυχώς χάθηκε.

Τον Χρήστο, τον καλό και ευγενή αυτό άνθρωπο, εδώ και τρία ή τέσσερα χρόνια από τηλεφώνου είχα γνωρίσει, όταν μια μέρα δέχτηκα τηλεφώνημά του λέγοντάς μου ποιος ήταν και ότι τηλεφωνούσε εκ

μέρους του κ.Αντώνη Καμπουράκη μεταφέροντάς μου ένα θερμό του ευχαριστώ για κάποιο βιβλίο μου που του είχα στείλει και που εκείνος, λόγω επείγουσας εργασίας, αδυνατούσε να μου τηλεφωνούσε και πως κάποια άλλη στιγμή-μου είπε- θα γινόταν και αυτό.

Με την τηλεφωνική κουβέντα που είχαμε με το Χρήστο

ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΑΒΟΡΙΑΝΟΣ

γνωριστήκαμε καλύτερα- μια που και με τον πατέρα του συνέπεσε να είμαστε όχι μόνο γνωστοί αλλά και φίλοι(φίλους ο Δημήτρης είχε όλους τους άνδρες της Χωροφυλακής) και από τον πρώτο μάλιστα καιρό απελευθέρωσης της Δωδεκανήσου (31 Μαρτίου 1947).

Θυμάμαι πως είχε δώσει μεγάλη προσοχή όταν περιέγραφα τον πατέρα του, εκείνον τον πράγματι

ευγενή και καλοσυνάτο άνθρωπο με το καθημερινό «καβουράκι» το οποίο ποτέ δεν το έβγαζε από το κεφάλι του γι' αυτό και τον λέγαμε «καβουράκια» και εκείνος γελούσε με την καρδιά του.

Του είχα επίσης πει πως ο τότε φίλος μας Δημήτρης έφτιαχνε καβουράκια και το μαγαζί του, αν καλά θυμάμαι και εδώ τώρα συμπληρώνω, το είχε στην πλατεία των διασταυρώσεων τεσσάρων δρόμων: Αλεξάνδρου Παπάγου, Αλεξάνδρου Διάκου, Εθνάρχου Μακαρίου και Αμερικής.

Ο Χρήστος, μιλώντας εγώ για τον πατέρα του, ακούγοντας τη λέξη «καβουράκια» που εδώ και 73 τώρα χρόνια θυμάμαι πως τον λέγαμε, συμφώνησε και αρχικά γέλασε ενώ στη συνέχεια. ο ευαίσθητος αυτός άνθρωπος, με ευχαρίστησε που θυμόμουν τον πατέρα του και συγκινημένος έβαλε τα κλάματα (δεν ζει ο πατέρας του), συμπαρασύροντας και μένα στην δικαιολογημένη φόρτιση.

Μετά την πρώτη εκείνη επικοινωνία μας και αφού είχαμε καλά γνωριστεί αραιά και που τα λέγαμε από τηλεφώνου και μάλιστα με είχε καλέσει στη Ρόδο (στην πανέμορφη ιδιαίτερη πατρίδα του, μου είχε πει) για να με φιλοξενήσει, όπως και εγώ είχα πράξει το ίδιο.

Μάλιστα θυμάμαι πως του είχα και εγώ τονίσει ,πειράζοντάς τον, ότι παραδέχομαι ότι η Ρόδος είναι πανέμορφη αλλά και ο Βόλος με το Πήλιο δεν υστερεί στην ομορφιά οπότε και εγώ(που δεν ξεχνώ την πλανεύτρα Ρόδο, του είχα πει), ευτυχώς σε παράδεισο μένω και , ανάμεσα σε φιλόξενο κόσμο, κυκλοφορώ.

Όμως, δυστυχώς, άλλα οι άνθρωποι σκέπτονται και άλλα ο Θεός αποφασίζει.

Θέλω ειλικρινά να στείλω μέσω της Ροδιακής τα θερμά μου συλλυπητήρια στην οικογένεια του Χρήστου, όπως την ίδια λύπη εκφράζω και σε όλους τους κατοίκους της Ρόδου για την οποία, όπως διάβασα,

πολύ ενδιαφερόταν ιδιαίτερα στην ανάπτυξη του τουρισμού της.

Επιτρέψτε μου όμως να απευθυνθώ και στον κ. Δήμαρχο της Ρόδου, τον κ. Αντώνη Καμπουράκη.

κ. Δήμαρχε, συμεριζόμενος τον δικό σας πόνο και οδύνη, εκφράζω και σε σας τα θερμά μου συλλυπητήρια για την απώλεια του φίλου σας και την δύναμη της φιλίας, ως άνθρωπος, απόλυτα την νιώθω επειδή οι πραγματικοί φίλοι περισσότερο «δένονται» από κάποιο χλιαρό «δέσιμο» συγγενών και αυτή η δική σας φιλία και τώρα βαθύς πόνος αποδεικνύεται από τα συγκλονιστικά σας λόγια με τα οποία τον καλό σας φίλο αποχαιρέτισατε.

Όπως διάβασα την ίδια στενοχώρια ένιωσαν και πιστεύω νιώθουν οι φίλοι σας κ. Θανάσης Στάμος (τον

έχω σαν παιδί μου) και ο γιατρός κ. Μιχάλης Σοκορέλος κουνιάδος του Θανάση ο πατέρας του οποίου(Βλάσσης)

και του Θανάση (Πέτρος) φίλοι και συνάδελφοι δικοί μου ήταν. Και σε αυτούς κ. Δήμαρχε - αν δεν γίνομαι ενοχλητικός- μια που βρίσκονται κοντά σας-

μεταβιβάστε σας παρακαλώ τα θερμά μου συλλυπητήρια.

Ως προς την Πόλη που Διοικείτε , την αγαπημένη και σε μένα Ρόδο, τι να γράψω γι' αυτή στον πρώτο της πολίτη και από μένα να της ΠΕΙ.

ΠΕΙΤΕ ΤΗΣ , σας παρακαλώ, ότι στο Βόλο βρίσκομαι και εκείνη σκέπτομαι, ακόμη και στα όνειρά μου κοντά σε σας όλους έρχομαι και στο Ακταίον, στου Μανίσκα, εντός της αγοράς στο Μανδράκι ή στην παλιά πόλη, αλλά ή στα πανέμορφα χωριά της Νήσου με τους-τότε-απλούς δικούς σας προγόνους και ως χωροφύλακας τροχονόμος μαζί τους, καφέ πίνω.

Και, μετά τον καφέ, φεύγοντας από κοντά τους, με λόγια αγάπης για μένα και όλους τους συναδέλφους μου με φορτώνουν και με αποχαιρετούν .

Στη συνέχεια όταν, με τις όμορφες προγονικές δικών σας προσώπων, ξυπνάω, εσάς τους απογόνους αυτών σκέπτομαι και στο Θεό προσεύχομαι προκειμένου στα χνάρια εκείνων να σας οδηγή και εσείς να περπατάτε παράλληλα στην καλοσύνη και φιλοξενία τους να μοιάζετε.

Ως προς τον φίλο μου το Χρήστο, που δυστυχώς από κοντά δεν ήταν τυχερό να βρεθούμε, καλό του ταξίδι εύχομαι και καλή συνάντηση με τον αλησμόνητο φίλο μου «καβουράκια» πατέρα του , να έχει:

ΑΙΩΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ.

Σημείωση. Δημοσιεύτηκε στη Ροδιακή την 16-6-2020.